

Deciziile
Curții de Justiție a Uniunii Europene
privind TVA

[1970 – 2019]

editura « Con Fisc »
București, 2019

Decizia nr. 9/1970 oameni și cărți

Franz Grad

(competența (CJUE) • efect obligatoriu (CJUE / Decizie)
invocarea unei decizii în fața instanței naționale • Tratat

1. Este incompatibil cu efectul obligatoriu conferit Deciziilor (prin art. 189 din Tratat), faptul de a nu permite invocarea, de către persoana prejudiciată, a unei obligații stabilite printr-o Decizie a CJUE. **De exemplu**, în cazul în care autoritățile comunitare impun printr-o Decizie obligația ca un stat membru sau toate statele membre să se comporte în același mod, **utilitatea**⁹ unei asemenea măsuri ar fi redusă dacă cetățenii statului respectiv nu ar putea să o invoce în instanță, iar instanțele naționale nu ar ține cont de ea ca parte a dreptului comunitar. Deși efectele unei decizii nu sunt identice cu cele ale unei prevederi dintr-o normă comunitară (*regulation*), această diferență nu exclude posibilitatea ca rezultatul final, adică **dreptul individului de a invoca această Decizie în fața instanțelor naționale**, să fie similar cu cel enunțat în regulamentele comunitare. Astfel, pentru fiecare caz în parte, trebuie verificat dacă natura, fondul și conținutul prevederilor analizate pot produce **efecte directe** în relațiile juridice dintre cei cărora li se adresează un act și o terță parte.

2. Al doilea paragraf al art. 4 al **Deciziei** Consiliului din 13 mai 1965, care interzice statelor membre să aplice sistemul comun al impozitării cifrei de afaceri concomitent cu alte taxe specifice aplicate în locul impozitului pe cifra de afaceri, împreună cu prevederile Directivelor Consiliului din 11 aprilie 1967 și 9 decembrie 1969, pot produce efecte directe asupra relațiilor dintre statele membre cărora li se adresează, și persoanelor fizice din jurisdicția lor, oferind celor din urmă (ca drept de apărare) dreptul de a le invoca în fața instanțelor naționale.

3. Interzicerea aplicării impozitului pe cifra de afaceri concomitent cu alte taxe specifice a început să producă efecte la data menționată în directiva a treia a Consiliului din 9 decembrie 1969, adică la 1 ianuarie 1972.

4. În timp ce al doilea paragraf al art. 4 al **Deciziei** din 13 mai 1965 susține anularea "taxelor specifice" pentru a asigura un sistem comun și unitar referitor la impozitarea cifrei de afaceri, acesta nu scutește serviciile de transport de la alte taxe, care au cu totul alte scopuri comparativ cu sistemul comun de impozitare a cifrei de afaceri.

O taxă care nu este aplicată unei operațiuni comerciale doar pentru simplul fapt că

- bunurile sunt transportate pe cale rutieră iar

- baza impozabilă nu o reprezintă contrapartida serviciului ci încărcătura fizică exprimată în tone /kilometru,

➔ nu corespunde formei clasice de impozitare a cifrei de afaceri așa cum este subliniat în paragraful al doilea, art. 4 din **Decizia** din 13 mai 1965.

5. Conform procedurii enunțate la art. 177 din Tratat, nu este de competența Curții să evalueze, din punct de vedere al legii comunitare, aspectele unei măsuri adoptate de

⁹ effectiveness – engl. / "l'effet utile" – fr.

unul din statele membre. Pe de altă parte este competentă să interpreteze prevederile importante din legea comunitară astfel încât instanțele naționale să aplice corect măsurile în discuție.

Decizia nr. 111/1975

Impresa Costruzioni comm. Quirino Mazzalai

prestare de servicii (momentul prestării) • CJUE / (competența) • Tratat
art. 282 (2)

1. Potrivit art. 177, Curtea de Justiție este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea actelor adoptate de instituțiile comunitare, chiar dacă sunt aplicabile directă.

Nu ține de competența Curții să aprecieze relevanța problemelor din punct de vedere al art. 177, care presupune o separarea clară a competențelor, lăsând la latitudinea instanțelor naționale să decidă dacă apelarea la această procedură, în vederea emiterii unei hotărâri preliminare, este utilă în luarea propriei decizii în acțiunea în curs de soluționare.

2. Art. 6 alin. 4 din Directiva a 2-a (referitoare la armonizarea legislației statelor membre privind impozitarea cifrei de afaceri, din 11 aprilie 1967) NU poate fi interpretat în sensul că momentul prestării serviciului este momentul emiterii facturii sau al efectuării plății, dacă aceste operațiuni au loc după ce prestarea serviciului a avut loc.

Descrierea cauzei

În anul 1967 firma MAZZALAI a realizat pentru FERROVIA DEL RENON un teleferic (BOLZANO-SOPRA BOLZANO). În acea perioadă exista în Italia doar impozitul pe cifra de afaceri, de 4%. Începând cu 1 ianuarie 1973 a fost introdusă TVA în cotă (standard) de 12%. Pentru suma restantă, achitată în 1973, MAZZALAI a solicitat și o sumă reprezentând contravaloarea TVA, invocând art. 6 (4) din Directiva: "se consideră că serviciile au fost prestate la momentul când contrapartida este achitată". (Guvernul Italian ar fi dorit și o interpretare legată de veniturile obținute din TVA și aferente unor perioade anterioare - v. partea de început de la pct. 1 din Decizie)

Decizia nr. 51/1976

Verbond van Nederlandse Ondernemingen

efect obligatoriu (CJUE / Directiva) • bunuri de capital (definiție) • tratat
art. 305 (1) a)

1. Noțiunea „**bunuri de capital**” așa cum apare în alin. 3 din Directiva a 2-a, se referă la bunurile care, fiind utilizate în scopul desfășurării unei activități economice, se disting prin caracterul lor durabil și prin valoarea lor; acest fapt determină ca, în mod

normal, costurile de achiziție să nu fie înregistrate în contabilitate drept cheltuieli curente, ci să fie amortizate în decursul mai multor exerciții financiare. Statele membre beneficiază de o anumită libertate de acțiune, referitor la cerințele care trebuie îndeplinite privind durata de viață și valoarea bunurilor de capital, precum și a normelor interne de amortizare.

2. Ar fi incompatibil cu efectul obligatoriu atribuit unei Directive (potrivit art. 189 din Tratat) excluderea posibilității ca o persoană interesată să nu poată invoca, obligația pe care o prevede Directiva. **De exemplu**, în cazurile în care autoritățile comunitare impun o anumită conduită statelor membre prin intermediul Directivei, utilitatea unei asemenea măsuri ar fi diminuată dacă cetățenii statului respectiv nu ar putea-o invoca în fața instanțelor naționale și dacă acestea din urmă nu ar considera-o un element al dreptului comunitar. Este cazul în care o persoană invocă o prevedere a Directivei în fața instanțelor naționale astfel încât acestea vor hotărî dacă autoritățile naționale competente, în exercitarea opțiunii pe care o au în privința formei și metodelor de implementare a Directivei, au respectat limitele de competență impuse.

3. În cazul bunurilor achiziționate în 1972 care urmează a fi utilizate în activitatea economică a întreprinderii și care nu se încadrează în categoria bunurilor de capital în înțelesul art. 17 din Directivă, este de datoria instanței naționale, să ia în considerare aceste fapte în condițiile în care măsurile de implementare națională nu intră în competențele acordate statelor membre.

Descrierea cauzei

O federație (a federation of undertakings) supusă prevederilor TVA în Olanda, contestă decizia adoptată de inspectorul fiscal care limitează dreptul de deducere a TVA pentru anumite bunuri achiziționate de federație și utilizate ca obiecte de birou.

Decizia nr. 126/1978

NV Nederlandse Spoorwegen

prestare de servicii (transport) • prestare de servicii (serviciu auxiliar)
art. 271

1. Dacă un transportator, pe lângă transportul bunurilor, încasează și contravaloarea lor, înainte de livrarea la destinatar (*consigne*.) (în sistem cash-on-delivery), conform anexei B, punctul 5 din Directiva a 2-a nr. 228/1967, colectarea banilor este un serviciu auxiliar serviciului de transport. Rezultă că, în scopul aplicării TVA, statele membre nu sunt autorizate să separe un serviciu auxiliar precum colectarea sumelor rezultate din tranzacțiile cu plata la livrare, de serviciul de transport al bunurilor.

2. Sintagma „referitor la art. 6 alin. 2” din anexa A, punctul 10 din Directiva nr. 228/1967 trebuie interpretat restrictiv pentru a proteja coerența noului sistem, și pentru a asigura neutralitatea concurenței. În concluzie colectarea încasărilor aferente produselor transportate, serviciu auxiliar transportului de bunuri, nu poate fi scutită de impozitul pe cifra de afaceri întrucât este menționată în Anexa B, punctul 5, care conține lista serviciilor care sunt obligatoriu supuse TVA așa cum este menționat la art. 6 din Directivă. Instanțele naționale trebuie să țină cont de **prevederile** art. 6 alin. 2, coroborate cu cele ale anexei B, punctul 5.

Decizia nr. 181 /1978

Ketelhandel P. van Paassen BV

forma de adresare (CJUE) • persoană impozabilă (intreprinzător) • tratat art. 269

1. Art. 16 din Directiva a 2-a (nr. 228/1967) **nu menționează nici o procedură specifică legată de forma de adresare către Comisie**; cu toate acestea impune ca adresarea să fie realizată **"în timp util"** (*in good time, eng.*), Comisia având nevoie de o perioadă rezonabilă de timp pentru analiza documentelor primite, acestea trebuind să conțină informații complete care să permită Comisiei (conform art. 101 din Tratat) să identifice diferențele dintre prevederile legale, normele și actele administrative ale statelor membre care afectează mediul competitiv pe piața comună, eventualele denaturări trebuind eliminate.

2. Un stat membru a adoptat un sistem similar cu cel menționat la paragraful 4 al punctului 2, "cu privire la art. 4" al anexei A din Directiva nr. 228/1967 doar dacă este menționat în legislația proprie că impozitul pe cifra de afaceri este perceput între altele pentru fiecare livrare de mărfuri și prestare de servicii, efectuată de un intreprinzător (*undertaking*), după consultarea la care se face trimitere la art. 16 din Directivă, chiar dacă termenul de intreprinzător nu este definit altfel decât "orice persoană care exercită o activitate comercială în mod independent."

Decizia nr. 154/1980

Association coopérative "Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats GA".

baza de impozitare • contrapartidă (definiție) • prestare de servicii art. 286

O prestare de servicii este impozabilă conform Directivei a 2-a referitoare la armonizarea legislației statelor membre cu privire la impozitarea cifrei de afaceri, **doar dacă** serviciul (conform art. 2 din Directivă) este prestat contra plată și **baza de impozitare** pentru un asemenea serviciu (potrivit art. 8 (A) și pct. 13 din Anexei A), constă în tot ceea ce este primit în schimbul prestării de servicii. Astfel, trebuie să existe o **legătură directă** între serviciul furnizat și contrapartida primită. Această contrapartidă trebuie să poată fi valorificată în bani și să aibă o **valoare subiectivă** deoarece baza impozabilă pentru prestarea de servicii este contrapartida reală primită și nu o valoare evaluată potrivit unui criteriu obiectiv.

Așadar, nu se pune problema nici unei contrapartide, în înțelesul art.8 (A) din Directivă, dacă o asociație cooperativă deține un depozit angro și nu percepe nici un tarif de depozitare membrilor săi pentru marfa stocată.

Descrierea cauzei

Problema a fost ridicată în contextul unei dispute dintre Ministerul Finanțelor din Olanda și o asociație agricolă care deține un spațiu pentru depozitarea roșiilor, și care s-a hotărât să nu încaseze nici o taxă pentru anii 1975 și 1976 de la membrii săi pentru depozitarea

legumelor; asociația a considerat că serviciul nu intră în sfera de aplicare a TVA deoarece nu este prestat contra plată. (membrii asociației au dreptul să depoziteze în fiecare an câte 1.000 kg. de roșii pentru fiecare certificat emis de asociație în schimbul unei taxe fixe anuale, plătită la sfârșitul fiecărui sezon). Autoritățile fiscale au considerat că ceva s-a obținut totuși, respectiv o diminuare a valorii certificatelor membrilor prin neîncarea taxei de depozitare doi ani la rând. Curtea menționează că trebuie să existe o legătură directă între serviciul prestat și contrapartida obținută pentru ca o prestare de servicii să fie impozabilă, lucru ce nu se întâmplă în cazul unei reduceri neprecizate a acțiunilor pe care le posedă membrii unei cooperative care prestează servile respective.

Analiza

În primul rând, trebuie reținut că termenul contrapartidă, face parte din dreptul comunitar, fără nicio mențiune privind posibilitatea stabilirii, de către statele membre, a înțeleșului sau a sferei de aplicare; astfel, interpretarea noțiunii nu poate fi lăsată la aprecierea statelor membre. (par. 9). Această contravaloare este o valoare subiectivă, deoarece baza de impozitare pentru pretările de servicii este contrapartida primită efectiv, iar nu valoarea estimată potrivit unor criterii obiective (par. 13).

Termenul “contrapartidă”(consideration - en) trebuie înțeleș ca “tot ceea ce este primit în schimbul...prestărilor de servicii, inclusiv cheltuielile auxiliare (de ambalare, transport, asigurare, etc), adică nu doar sumele de bani primite ci și deasemenea, de exemplu, valoarea bunurilor primite la schimb sau, în cazul bunurilor și serviciilor livrate prin ordinul unei autorități publice, valoarea compensației primite.

Decizia nr. 8/1981

Ursula Becker

efect obligatoriu (CJUE / Directiva TVA) • netranspunerea la timp a Directivei TVA - competența (CJUE) • invocarea unei decizii în fața instanței naționale de către o persoană • drept de opțiunea pentru (ne) impozitare • scutiri (negocierea de credite) • tratat art. 292 (3); 292 (2) a) pct. 1

1. Ar fi incompatibil cu efectul obligatoriu al Directivelor, atribuit acestora prin art. 189 din Tratat, să se excludă, posibilitatea invocării de către o persoană, a unei obligații menționate într-o Directivă. **De exemplu**, în cazurile în care autoritățile comunitare impun o anumită conduită statelor membre, utilitatea unei asemenea măsuri ar fi redusă dacă cetățenii statului respectiv nu ar putea-o invoca în fața instanțelor naționale și dacă acestea nu ar considera-o ca pe un element al dreptului comunitar. În consecință, **un stat membru care nu a adoptat măsurile de transpunere** ale Directivei în perioada de timp impusă nu poate invoca, spre deosebire de persoanele fizice, propria neîndeplinire a obligațiilor Directivei.

Astfel, atunci când sunt explicit formulate, **dispozițiile unei Directive**, chiar dacă nu au fost transpuse în legislația internă,

- pot fi invocate împotriva oricăror prevederi naționale neconforme/incompatibile cu Directiva sau,

- pot fi invocate, de către persoanele fizice pentru a-șși revendica, în relația cu statul, anumite drepturi, în măsura în care acestea sunt prevăzute în Directivă.

2. Directiva a 6-a oferă indubitabil statelor membre diferite grade de libertate privind implementarea anumitor dispoziții; tocmai de aceea persoanelor fizice nu le poate fi refuzat dreptul de a invoca orice prevedere care datorită conținutului lor specific, pot fi separate de corpul general al dispoziției și aplicate separat. Această garanție minimă pentru persoanele afectate (prejudiciate) de neimplementarea Directivei este o consecință a naturii obligatorii a prevederilor impuse statelor membre de al treilea paragraf al art. 189 din Tratat. Această obligație ar deveni complet inefficientă dacă statelor membre le-ar fi permis să anuleze, ca rezultat al lipsei de activitate, chiar și acele efecte pe care anumite prevederi ale unei directive le pot produce în virtutea conținutului lor.

3. Art. 13 litera c) din Directivă [*privind dreptul de opțiune pentru impozitarea unor operațiuni*] [art. 292 (3) CF RO] nu a prevăzut sub nici o formă dreptul statelor membre de a impune condiții sau de a restricționa sub orice formă excepțiile respective. Rezervă statelor membre doar dreptul de a permite, într-o măsură mai mică sau mai mare, persoanelor care beneficiază de aceste excepții, să opteze singure pentru impozitarea lor, dacă se consideră că este în interesul propriu.

4. Sistemul Directivei este astfel realizat încât, pe de o parte, optând pentru neimpozitarea unor operațiuni, persoanele care dispuneau de acest drept trebuie să renunțe la dreptul de a mai beneficia de deducerea TVA aferentă intrărilor și pe de altă parte, fiind scutite de la plata taxei, ele nu pot transmite mai departe persoanelor care le urmează în lanțul de aprovizionare nici o taxă, ținând cont că, în principiu, drepturile unei terțe părți nu pot fi afectate.

5. Începând cu 1 ianuarie 1979 prevederile legate de scutirea de la plata TVA a operațiunilor de negociere de credite conform art. 13 (B) lit. d) alin.1 din Directivă **pot fi invocate în absența transpunerii Directivei**, de către un negociator de credite în cazul în care acesta nu aplică TVA persoanelor aflate după el în etapa de comercializare, iar statul nu poate pretinde, împotriva lui, că nu s-au aplicat prevederile Directivei.

Începând cu 1 ianuarie 1979 a fost posibil ca prevederile referitoare la scutirea de impozitul pe cifra de afaceri a operațiunilor constând în negocierea de credite cuprinse în art. 13 B lit. d) alin.1 să poată fi invocate în absența aplicării directivei de către un negociator de credite, în cazul în care nu a transferat taxa persoanelor care îi urmează în lanțul de aprovizionare iar statul nu ar putea pretinde ca nu a pus în aplicare directiva.

Descrierea cauzei

A șasea Directivă, adoptată la 17 mai 1977, solicită ca până la 1 ianuarie 1978, statele membre să adopte toate reglementările necesare, pentru a-și modifica sistemul de TVA, potrivit cerințelor noului directive. Un număr de state membre, inclusiv Germania, nu a adus toate modificările de legislație până la acea dată, motiv pentru care Consiliul, prin cea de-a 9-a Directivă, nr. 583/1978 privind armonizarea legislației statelor membre privind impozitul pe cifra de afaceri, a extins acest termen, până la 1 ianuarie 1979. Germania a introdus noile modificări de la 1 ianuarie 1980.

În declarația lunară de TVA pentru martie-iunie 1979, reclamantul, un **negociator de credite**, persoană independentă, a solicitat scutirea de TVA pentru activitatea

desfășurată, care trebuia să intre în vigoare de la 1 ianuarie 1979. Persoana respectivă a informat autoritatea fiscală competentă despre cifra de afaceri și TVA aferentă intrărilor achitată, menționând că a depus toate deconturile de TVA. Organele fiscale nu au acceptat aceste declarații pentru lunile în chestiune întrucât legislația internă nu a fost încă modificată.

Decizia nr. 15/1981

Gaston Schul Douane Expediteur BV

Import • second-hand (barcă agrement)

1. TVA pe care un stat membru o percepe pentru **importul** produselor dintr-un alt stat membru, livrate de o persoană privată, în cazul în care astfel de taxe nu sunt aplicate pentru livrarea unor produse similare, de către o persoană privată aflată pe teritoriul statului membru în care s-a făcut importul, nu reprezintă o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale aplicată la import în înțelesul art. 12 și 13 alin. 2 din Tratat;

2. TVA pe care un stat membru o aplică la importul produselor din alt stat membru, livrate de o persoană privată, în condițiile în care o astfel de taxă nu este aplicată la livrarea bunurilor similare de către o persoană privată pe teritoriul statului membru de import, constituie o impozitare internă suplimentară, pe lângă cea aplicată produselor interne similare, în înțelesul art. 95 din Tratat, în măsura în care nu se ține cont de partea reziduală a TVA achitată în statul membru de export, care este în continuare inclusă în valoarea produsului importat. Cade în sarcina importatorului să prezinte documentele care să demonstreze plata TVA la export, de care trebuie să se țină cont când se efectuează importul.

3. Art. 2, punctul 2 din Directiva a 6-a [268 CF RO], potrivit căruia „importul bunurilor” se supune TVA, este compatibil cu prevederile Tratatului și, prin urmare, este valabil (*valid*); articolul trebuie interpretat în sensul că nu constituie un obstacol în calea obligației (prevăzute în art. 95 din Tratat) de **a lua în considerare partea reziduală a TVA** plătită în statul membru de export care este (încă) inclusă în valoarea produsului la momentul când acesta este importat, în scopul aplicării TVA la importul de produse din alt stat membru, livrate de o persoană privată, în cazul în care în statul membru de import nu se percepe impozit pentru livrarea de produse similare ale unei persoane private.

4. Art. 95 din Tratat interzice statelor membre să aplice TVA la importul produselor din alt stat membru, efectuat de o persoană privată, în cazul în care livrarea produselor similare, efectuată de o persoană privată din statul membru de import, este scutită de plata acestei taxe în măsura în care, nu se ține cont de partea reziduală a TVA plătită în statul membru de export și care este (încă) inclusă în valoarea produsului la momentul importului. [293 (1) CF RO].

Descrierea cauzei

respect pentru oameni și cărți

COMPANY GASTON SCHUL DOUANE EXPEDITEUR BV (agent vamal din Olanda), a importat o barcă de agrement second-hand la instrucțiunile și în numele unei persoane private rezidente în Olanda, care a cumpărat-o din Franța, de la o altă persoană privată. Autoritățile olandeze, cu ocazia efectuării importului au aplicat TVA de 18% la prețul de vânzare, deși bunul a fost impozitat (cu o cotă normală de TVA) și în țara unde a avut loc vânzarea bunului. Această taxă constituie obiectul litigiului.

Opinia A.G. Rozes:... în cazul în care bunurile deținute de o persoană privată, care este consumator final neimpozabil, sunt achiziționate în regim second-hand de o persoană impozabilă, prețul de achiziție plătit de aceasta include o taxă "reziduală" (TVA inițială, din prima etapă a lanțului comercial). Dacă, în schimb, bunul este revândut (eventual, după reparație) și nu poate deduce TVA din etapa anterioară, taxa, în absența unui regim special, se aplică asupra întregului preț de revânzare și nu doar la valoarea pe care revânzătorul, eventual, a adăugat-o. Bunurile exceptate de la dreptul de deducere sunt subiect al dublei impozitări și din acest motiv, produsul vândut noului „ultim consumator” este împovărat cu o taxă "reziduală".

Decizia nr. 89/1981

Hong-Kong Trade Development Council

persoană impozabilă

O persoană care prestează, în toate cazurile, servicii fără plată către diverși comercianți, **nu se consideră persoană impozabilă** potrivit art. 4 din Directiva a 2-a.

Descrierea cauzei

Litigiul a intervenit între **The Hong Kong Trade Development Council** și autoritățile fiscale olandeze: o organizație fondată în Hong Kong în 1966, al cărui obiect este promovarea comerțului dintre Hong Kong și alte țări, și-a deschis un birou la Amsterdam în 1972. Activitatea sa în Olanda constă în furnizarea gratuită, către firmele europene de informații și consultanță privind oportunitățile de afaceri în Hong Kong precum și în furnizarea de informații despre piața europeană a firmelor din Hong Kong. Venitul biroului consta într-o subvenție fixă anuală de la guvernul din Hong Kong (6 mil. dolari H.K.) și perceperea unui comision de 0,5% din valoarea produselor importate în / exportate din Hong Kong. În 1973, cu ocazia unor verificări s-a constatat înregistrarea de către Council, doar a sumelor de TVA aferente intrărilor, achitate.

■ În condițiile în care activitatea unei persoane constă exclusiv în prestarea de servicii fără o plată directă, nu există o bază de impozitare; de aceea, serviciile gratuite din speța de față nu sunt supuse TVA. În astfel de situații, persoana care prestează serviciile trebuie să fie asimilată unui consumator final, deoarece se află în etapa finală a lanțului de producției și distribuție. În realitate, potrivit prevederilor din contract, legătura între prestator și beneficiarul bunurilor / serviciilor nu se referă la nicio operațiune (menționată în contract) care ar putea fi taxabilă din punct de vedere al TVA, ceea ce determină o neutralitate în domeniul concurenței; în aceste condiții, **serviciile prestate în mod gratuit diferă de operațiunile impozabile care, trebuie să menționeze un preț sau o contrapartidă.** (par. 10)

■ Această diferență reiese din contextul dispoziției a cărei interpretare este solicitată. Condiția ca operațiunile impozabile să fie efectuate cu plată este confirmată de faptul că activitățile economice ale persoanelor impozabile, în sensul anexei A, pct. 2 primul paragraf, sunt în mod obligatoriu activitățile care sunt realizate cu scopul de a încasa contrapartida, deoarece, dacă sunt efectuate gratuit, în toate cazurile ele nu intră în sfera de aplicare a TVA, deoarece acestea, conform articolului 8, nu pot constitui o bază de impozitare. Necesitatea existenței unei plăți, transpare în mod clar și din formularea articolul 12 din directivă, care impune fiecărei persoane impozabile obligația de a emite o factură pentru bunurile livrate și serviciile prestate de el altei persoane impozabile, de a ține înregistrări contabile care să poată fi supuse inspecției fiscale și de a depune o declarație lunară care să conțină toate informațiile necesare referitoare la calculul taxei. (par. 11)

■ Contextul art. 4 din a doua directivă și coeziunea sistemului TVA, demonstrează limpede că o persoană care prestează numai servicii în mod gratuit, nu poate fi considerată o persoană impozabilă în sensul acestui articol. (par. 12)

■ În consecință, o persoană care prestează servicii pentru comercianți, în toate cazurile în mod gratuit, nu poate fi considerată o persoană impozabilă în sensul articolului 4 din a doua directivă. (par. 13)

Decizia nr. 222/1981

BAZ Bausystem AG.

contrapartidă
art. 286 (1) a)

Conceptul de **contrapartidă**, care constituie baza impozabilă pentru prestarea serviciilor așa cum se menționează la art. 8 litera a) din Directiva a 2-a, **nu include** penalitățile acordate printr-o decizie judecătorească, în condițiile în care, pentru replota la timp a contrapartidei serviciilor prestate, s-a calculat o dobândă.

Descrierea cauzei

Un consorțiu format din patru firme germane i-au încredințat petentului - B.A.Z. BAUSYSTEM AG ZURICH, în baza unui contract, realizarea unor lucrări la un parc de mașini din Berlin. O parte din lucrări au fost subcontractate de BAUSYSTEM altei firme, care nu și-a îndeplinit corect sarcinile. Pe 2 iulie 1973 consorțiul a reziliat contractul cu BAUSYSTEM, refuzând să mai vireze ultima plată din contract. Pe 24.12.1978 înalta Curte din Munchen a stabilit suma de plată la 584.249,63 DEM plus o dobândă de 5%, începând cu 15.01.1974 - data când BAUSYSTEM a înregistrat debitul. Autoritățile fiscale germane au stabilit că pentru anul 1973, BAUSYSTEM are de plată suma de 191.050,85 DEM, incluzând în baza de impozitare și dobânda în cuantum de 143.628 DEM.

Decizia nr. 294/1982

Senta Einberger

activitate ilegală (droguri)
art. 269

Importul ilegal de droguri în comunitate, care poate atrage după sine doar sancțiuni prevăzute de codul penal, nu menționat în dispozițiile Directivei a 6-a. În consecință, art. 2 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică TVA, pentru importul ilegal de droguri în Comunitate, care nu sunt monitorizate strict în canalele economice de autorități competente, pentru a fi utilizate în scop medical sau științific. Această interpretare se aplică de asemenea art. 2 din Directiva a 2-a.

Fără îndoială aplicarea sancțiunilor rămâne la latitudinea statului membru în conformitate cu legislația în domeniu.

Decizia nr. 324/1982

Comisia Comunităților Europene v Belgia

baza de impozitare • compatibilitatea cu dreptul comunitar
art. 286

1. Ca regulă generală, Comisia nu este obligată să verifice nici un termen limită când analizează **compatibilitatea cu dreptul comunitar** a măsurilor naționale și aplicarea art. 169 din Tratat.

2. Măsurile speciale pentru care statele membre pot **opta**, în virtutea art. 27 alin. 1 și 5 din Directiva a 6-a, pentru a putea preveni anumite tipuri de evaziune fiscală, nu pot deroga de la baza de impozitare pentru aplicarea TVA, prevăzută la art. 11, cu excepția limitelor impuse pentru atingerea acestui obiectiv.

Dacă legislația națională prevede că baza minimă de impozitare pentru vânzarea **autoturismelor noi** nu poate fi mai mică decât prețul de catalog în vigoare la momentul în care taxa este datorată și care, prin urmare, exclude de la calculul contrapartidei orice reducere de preț sau rabat (și care implică o modificare completă a bazei de impozitare), NU se poate accepta (justificarea) că derogările sunt necesare pentru a evita riscul de evaziune fiscală.

Decizia nr. 70/1983

Gerda Kloppenburg

infringement • scutiri (negociere de credite)
art. 292 (2) a pct. 1

1. **Legislația comunitară trebuie să fie precisă iar aplicarea ei să fie predictibilă pentru toți cei care o aplică.** Amânarea unui termen de intrare în vigoare a unei măsuri cu aplicare generală, deși termenul inițial a expirat deja, încalcă acest principiu.